

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **společnosti P. T., spol. s r. o.**, proti žalovanému **Ministerstvu dopravy,** se sídlem v Praze, nábř. L. Svobody 12, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2001, č. j. 28501/01-0140,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou včas podanou u Vrchního soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále „žalovaný“) ze dne 5. 12. 2001, č. j. 28501/01-0140, kterým byl k odvolání žalobce změněn výrok rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – odboru dopravy ze dne 5. 5. 1999, č. j. MHMP-23825a/1999/DOP-R3/Rf, o uložení pokuty, tak, že žalobci se ukládá pokuta ve výši 200 000,- Kč podle § 35 písm. s) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, za porušení ust. § 10 odst. 1 tohoto zákona. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že provedl pouze věcnou změnu obsahu výroku rozhodnutí, která spočívá v přesném definování těch ustanovení zákona o silniční dopravě, která dopravce porušil, i sankčních ustanovení, na jejichž základě je pokuta uložena. Dále podrobně rozvedl kritéria a úvahy, která byla podkladem pro jeho rozhodování o stanovení výše sankce.

Žalobce v žalobě namítl, že pokuta mu byla udělena za údajné porušení zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, a to tak, že bylo zjištěno provozování autobusové linky

č. 601 bez licence, když celou záležitost provozování organizovala B. D. S., s. r. o. (dále jen „BDS“), která pro vlastní provoz linky objednávala u různých dopravních firem potřebné dopravní prostředky. Žalobce dále uvedl, že při stanovení výše pokuty žalovaný nerespektoval právní názor Vrchního soudu v Praze vyjádřený v rozsudku ze dne 14. 9. 2001, č. j. 5 A 154/99 - 33, nepřihlédl k závažnosti, rozsahu a době trvání jednání žalobce a společnosti BDS, ani k nulovému rozsahu škody způsobené žalobcem. Proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že provozování linkové dopravy bez licence je v zákoně č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, chápáno jako nejzávažnější správní delikt v oboru pravidelné veřejné dopravy provozované autobusy, a to z důvodu, že veškerá zákonná ustanovení týkající se linkové osobní dopravy vycházejí z principu jejího provozování na základě udělené licence. Závažnost licenčního řízení je Ministerstvem dopravy ve vztahu k dopravním úřadům metodicky zdůrazňována a v této souvislosti je hodnoceno i provozování dopravy bez licence. V případě žalobce nebylo v průběhu správního řízení prokázáno způsobení škody dopravcem, proto byla pokuta stanovena ve spodní třetině zákonného rozpětí. Současně však není možné, dle názoru žalovaného, považovat za bagatelní dobu trvání, resp. rozsah provozování dopravy bez licence, a nemohla proto být stanovena výše pokuty toliko symbolická. Napadené rozhodnutí je proto zcela v souladu s právními předpisy i s výše citovaným rozsudkem Vrchního soudu v Praze, a proto navrhl zamítnutí žaloby.

Protože věc nebyla skončena Vrchním soudem v Praze do 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), věc byla předložena Nejvyššímu správnímu soudu s odkazem na ust. § 132, větu druhou, s. ř. s., podle kterého věci správního soudnictví, v nichž nebylo rozhodnuto do dne účinnosti tohoto zákona a v nichž byla dána věcná příslušnost k řízení vrchním soudům, převezme a dokončí Nejvyšší správní soud v řízení podle ustanovení části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., tedy v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vyplývá, že pracovníci správního orgánu I. stupně uskutečnili dne 16. 6. 1998 kontrolu na lince č. 601, v zastávce Smíchovské nádraží, a zjistili, že žalobce provozuje linkovou osobní dopravu formou veřejné linkové dopravy bez licence a podle neschváleného jízdního řádu, ve vozidle není umístěna koncesní listina objednatele (provozovatele) údajné smluvní dopravy, dále ani licence pro provozování linky, která tam ani být nemůže, protože nebyla udělena, a ve vozidle byly cestujícím prodávány jízdenky. Dne 18. 6. 1998 byla provedena další kontrola, která vyústila k obdobným skutkovým zjištěním, tj. ve vozidle opětovně nebyla licence pro provozování linky. Z obou kontrol byly vyhotoveny Protokoly z kontroly provozu veřejné linkové dopravy, „provedené za přítomnosti PČR-DI pracovníky DOP MHMP“, pověřenými výkonem státního odborného dozoru v silniční dopravě podle ust. § 34 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „protokoly“). Na základě výsledku kontrol bylo se žalobcem zahájeno správní řízení, a to ve věci projednání a případného následného uložení pokuty za porušení ust. § 3 odst. 3 písm. a), § 10 odst. 1 a § 18 písm. b) zákona o silniční dopravě a § 1 odst. 1 vyhlášky č. 187/1994 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, s tím,

že výše uvedeným jednáním došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v ust. § 35 písm. s), d) a l) zákona o silniční dopravě. Žalobce v písemném vyjádření k věci uvedl, že nebyl dopravcem na kontrolované lince, nýbrž jen smluvním dopravcem, a to na základě smlouvy o provozování autobusové dopravy ze dne 4. 6. 1998, která byla uzavřena se společností BDS. Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy – dopravního úřadu, ze dne 5. 5. 1999, č. j. MHMP-23825a/1999/DOP-R3/Rf, byla žalobci udělena pokuta ve výši 300 000,- Kč za porušení ust. § 10 odst. 1, § 3 odst. 3 písm. a), § 18 písm. b) zákona o silniční dopravě a ust. § 1 odst. 1 prováděcí vyhlášky k silničnímu zákonu. K odvolání žalobce bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně změněno žalovaným tak, že pokuta byla snížena na 290 000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu k Vrchnímu soudu v Praze, který rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění soud uvedl, že je nesporné, že žalobce byl dopravcem ve smyslu zákona o silniční dopravě, dále že se nemůže vyvinit odkazem na smluvní ujednání s údajným předpokládaným držitelem licence (společností BDS), protože linkovou osobní dopravu mohl provést toliko na základě vydané licence. Důvodnou ovšem shledal námitku žalobce týkající se výše stanovené pokuty. Žalovaný poté pokračoval ve správním řízení vydáním rozhodnutí, které je napadeno touto žalobou.

Dle ust. § 10 odst. 1 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění platném a účinném v době prováděné kontroly, dopravce, který má koncesi nebo povolení k provozování silniční dopravy pro cizí potřeby a hodlá provozovat linkovou osobní dopravu, může zahájit její provoz pouze na základě licence k provozování linkové osobní dopravy (dále jen "licence") udělené dopravním úřadem.

Podle ust. § 35 písm. s) citovaného zákona dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy a spojů při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 1 000 000,- Kč dopravci, který provozuje linkovou osobní dopravu bez licence.

Dle ust. § 36 odst. 2 citovaného zákona se při stanovení výše pokuty přihlíží k závažnosti, významu a době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody.

Nejvyšší správní soud považuje za jednoznačně prokázané, že žalobce provozoval předmětnou linkovou osobní dopravu bez licence, tedy že je dopravcem ve smyslu silničního zákona, což vyplývá i ze zmiňovaného rozhodnutí Vrchního soudu v Praze. Spornou je proto pouze otázka výše pokuty za předmětný správní delikt. Námitky žalobce týkající se rozdílné míry a výše postihu žalobce a společnosti BDS, tedy odkaz na jiné správní řízení, které zahájil jiný správní orgán v jiné věci a s jiným subjektem, nemůže sám o sobě způsobit nezákonnost napadeného správního rozhodnutí, když ze skutkových zjištění vyplývá, že žalobce provozoval linkovou osobní dopravu bez licence. Nejvyšší správní soud nemůže přezkoumávat jiné správní řízení než to, které předcházelo vydání žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž dále je také nutno zohlednit, že zákon o silniční dopravě ponechává stanovení výše pokuty za prokázaný správní delikt na uvážení správního orgánu, který hodnotí zejména jeho závažnost a význam samostatně, nikoliv v závislosti na právním názoru jiného správního orgánu, a to i v případě, že by se jednalo o obdobný správní delikt. K žalobní námitce, že žalovaný nepřihlédl při stanovení výše sankce k závažnosti, rozsahu a době trvání jednání žalobce a k nulovému rozsahu škody způsobené žalobcem, Nejvyšší správní soud uvádí, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrný právě opačný závěr. Žalovaný v něm mimo jiné uvádí, že provozování osobní linkové dopravy formou veřejné linkové dopravy bez licence kvalifikuje jako velmi závažnou skutkovou podstatu z celkem 21 případů, za které tehdejší právní úprava umožňovala uložení sankce do výše

1 000 000, - Kč. Ze správního spisu vyplývá, že k předmětnému jednání docházelo v období od 25. 5. 1998 do 19. 6. 1998 opakovaně, tedy po dobu více jak tří týdnů. V daném případě se tedy nejedná o jednorázové, ale o opakované porušování zákona o silniční dopravě. Z výše uvedeného je tak patrné, že uložení pokuty bylo řádně odůvodněno, žalovaný promítl do odůvodnění rozhodnutí úvahy, kterými byl veden při stanovení sankce. Pokuta ve výši 200 000,- Kč, tedy ve spodní polovině zákonného rozpětí, je plně v mezích normativní dikce zákona platné v době porušení zákona o silniční dopravě.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání za podmínky souhlasu účastníků řízení (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovaný nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. 1. 2004

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu